

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2018r.,
sprawy **S.B. i K.D.**
skazanych z art. 258 § 3 k.k. i inne
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015r., sygn. akt III K (...),
skazał:

1) S.B.

- za czyn z art. 258 § 3 k.k. w brzmieniu sprzed zmian ustalonych przez ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 (Dz. U. 2004.93.889) w zw. z art. 4 § 1 k.k. - na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., - na kary: 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 180 (stu

osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu)zł.;

- za czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. – na karę: 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu)zł.;

- za czyn z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – na karę kary: 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu)zł.

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku, orzeczone kary pozbawienia wolności oraz kary grzywien połączył i orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy oraz karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu)zł.

Ustalając, że czyn (opisany w pkt. LV wyroku) stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004r (Dz. U. 2004 Nr 93 poz. 889) w zw. z art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. i w zw. z art. 102 k.k. postępowanie umorzył i kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

2) K.D.

- za czyn z art. 258 § 3 k.k. w brzmieniu sprzed zmian ustalonych przez ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 (Dz. U. 2004.93.889) w zw. z art. 4 § 1 k.k. – na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 44 § 1 k.k.s. w brzmieniu sprzed zmian ustalonych przez ustawę z dnia 28 lipca 2005r (Dz. U. 2005.178.1479) umorzył postępowanie co do czynów (opisanych w pkt. pkt. LXXV, LXXVI, LXXVII) stanowiących przestępstwa skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1

pkt 1 ,2 i 5 k.k.s. w brzmieniu sprzed zmian ustalonych przez ustawę z dnia 28 lipca 2005 r (Dz. U. 2005.178.1479) w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

- za czyn z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 266 art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – na kary: 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł;

- za czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – na kary: 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł.;

- za czyn z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - kary: 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł.

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku orzeczone kary pozbawienia wolności oraz kary grzywien połączył i orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy oraz karę łączną grzywny w wymiarze 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł.

Ustalając, że czyn opisany w pkt. LXXXI stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r (Dz. U. 2004 Nr 93 poz. 889) w zw. z art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. i w zw. z art. 102 k.k. postępowanie umorzył i kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Na podstawie art. 44 § 1 k.k.s. w brzmieniu sprzed zmian ustalonych przez ustawę z dnia 28 lipca 2005r (Dz. U. 2005.178.1479) umorzył postępowanie co do czynów opisanych w pkt. LXXXII, LXXXIV, LXXXV stanowiących przestępstwa skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. i art. 56

§ 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu sprzed zmian ustalonych przez ustawę z dnia 28 lipca 2005r (Dz. U. 2005.178.1479) w zw. z art. 2 § 1 k.k.s. i kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego orzeczenia złożyli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Sąd Apelacyjny w K. wyrokiem z dnia 9 maja 2017r., sygn. akt II Aka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonych S.B. i K.D..

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanych zarzucając rażące naruszenia prawa, mogące mieć wpływ na treści zaskarżonego wyroku, tj.:

„1. w odniesieniu do czynów przypisanych skazanemu S.B. z aktu oskarżenia pkt:

- VII art. 258 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.
- VIII art. 271 § 3 k.k. i art. 286 k.k. § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k. k.;
- IX art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.
- X art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. w odniesieniu do czynów przypisanych skazanemu K.D. z aktu oskarżenia pkt.:

- XXV art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.
- XXVII art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
- XXVIII art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.
- XXIX art. 299: § 11 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

ponieważ przepisy te nie mają zastosowania, gdyż skazani czynów tych nie popełnili”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w K. i utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w K. oraz przekazanie

sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji; względnie o uniewinnienie skazanych.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w R. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanych S.B. i K.D. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nadzwyczajny środek odwoławczy jakim jest kasacja zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazu prawa.

Autor kasacji stawiając zarzuty rażącej obrazu przepisów prawa materialnego w rzeczywistości zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy. Zarzuty zostały sformułowane przez skarżącego w sposób lakoniczny i w żaden sposób nie zostały przez niego uzasadnione. Z uzasadnienia kasacji (również mającego charakter niezwykle lakoniczny) wynika wprost, że skarżący kwestionuje ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, w dalszej kolejności zarzucając rażące naruszeniu art. 7 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. Stawiając zarzut naruszenia wymienionych przepisów obrońca skazanych zmierza zatem do wywołania ponownej, dublującej kontroli orzeczenia Sądu I instancji przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym na gruncie obowiązujących norm prawnych.

Należy podkreślić, że zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. może być stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Okoliczność, iż skarżący nie zgadza się z dokonaną przez obydwa Sądy oceną materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy bynajmniej nie wskazuje na obrazę powyższego przepisu.

Odnosząc się do zarzutu uchybienia zasadzie in dubio *pro reo* wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. przypomnień należy, że skuteczne posłużenie się tym zarzutem może przynieść oczekiwany rezultat skarżącemu jedynie wtedy, gdy zostanie wykazane, że to orzekający w sprawie sąd miał wątpliwości o takim charakterze, a nie – jak to ma miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy - subiektywne odczucie obrońcy co do prezentowanej oceny poszczególnych dowodów.

Także sformułowany przez skarżącego zarzut obrazy art. 4 k.p.k. oraz art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji. Przepisy te statuuja bowiem normy o charakterze ogólnym, gdy tymczasem zarzut naruszenia prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1971 r., IV KR 247/70, OSNKW 1971/7-8/117; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., V KKN 19/99, Lex nr 51668, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2005 r., II KK 153/04, LEX nr 151670). Po prostu nie można zasadnie wywodzić, że doszło do rażącej obrazy prawa materialnego „gdyż skazani czynów tych nie popełnili”.

Z tych względów kasację obrońcy skazanych należało oddalić, jako oczywiście bezzasadną.